

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Marta Bukaczewska

Protokolant:Mateusz Całka

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. R.

przeciwko (...) S.A. Oddział w Polsce w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. Oddział w Polsce w W. na rzecz powódki J. R. kwotę 15.420,- zł (piętnaście tysięcy czterysta dwadzieścia złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14.09.2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.417,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu kwotę 2.035,81,- zł tytułem nieopłaconych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka J. R. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 14 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.420 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami od dnia 14 września 2012 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, iż w dniu 7 lipca 2012 r. na ul. (...) we W. doszło do wypadku, w wyniku którego doznała obrażeń ciała. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w zakładzie strony pozwanej. Po wypadku rozpoznano u powódki stłuczenie głowy oraz skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa. Zalecono noszenie kołnierza z kapolitu przez okres 3 tygodni. Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim przez 35 dni. Pomimo leczenia u powódki utrzymywały się bóle głowy, karku i pleców oraz znaczne ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym w zakresie skrętu w lewo. Powódka uczęszczała na rehabilitację, ponosząc koszty leczenia w kwocie 1.420 zł, których to kosztów strona pozwana nie zwróciła. Strona pozwana została poinformowana o szkodzie, w związku z czym pismem z dnia 7 listopada 2012 r. poinformowała powódkę o niemożności ustalenia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie, tym samym odmawiając powódce wypłaty odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana przyznała, że posiada zawartą umowę ubezpieczenia z osobą wskazaną przez powódkę jako sprawca szkody, zarzuciła jednak, że powódka nie wykazała związku przyczynowego między zdarzeniem drogowym z dnia 7 lipca 2012 r., a skutkami zdarzenia w postaci obrażeń ciała oraz poniesionych na leczenie i rehabilitację kosztów, albowiem w ocenie strony pozwanej obrażenia ciała jakich doznała

powódka nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu przez nią szkody. Strona pozwana zarzuciła również, iż roszczenie powódki w zakresie zadośćuczynienia jest znacznie wygórowane, natomiast koszty prywatnego leczenia, których zwrotu domaga się powódka, nie zostały udowodnione w zakresie konieczności ich poniesienia.

Pismem, złożonym na rozprawie w dniu 17 października 2014 r., powódka rozszerzyła powództwo w zakresie zadośćuczynienia do kwoty 14.000 zł.

W dalszym toku postępowania strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2012 r. powódka jako pasażer samochodu osobowego marki A. (...), o nr rej. (...), uczestniczył w kolizji drogowej przy ul. (...) we W.. Kierująca samochodem osobowym marki O. (...) A. P., jadąca z prędkością 50 km/h w trakcie manewru wyprzedzania rowerzysty przekroczyła oś jezdni i zjechała częściowo na lewy pas ruchu, po którym w tym czasie z naprzeciwka, z prędkością 40 – 50 km/h jechał kierujący samochodem A. (...). Podczas wymijania się obu samochodów na prawym pasie ruchu doszło do tarciowego zetknięcia przednimi częściami lewych boków samochodów, dodatkowo kierujący samochodem A. (...), w celu uniknięcia kolizji, wykonał manewr skrętu w prawo, w wyniku czego pojazd ten wjechała na nieutwardzone pobocze i tarciowo przemieścił wzdłuż bariery ochronnej znajdującej się po prawej stronie tej drogi.

Sprawca kolizji A. P. w chwili zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej (...) S.A. w W..

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych, techniki motoryzacyjnej oraz analiz wypadków w użytkowaniu maszyn, k. 127 – 146, pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych, techniki motoryzacyjnej oraz analiz wypadków w użytkowaniu maszyn, k. 178 – 186, ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych, techniki motoryzacyjnej oraz analiz wypadków w użytkowaniu maszyn, k. 249 – 250, oświadczenie sprawcy kolizji drogowej, k. 11, oświadczenie z dnia 19.10.2012 r., k. 35, szkic sytuacyjny, k. 12, oświadczenie powódki o zapiętych pasach dnia 28.07.2012 r., k. 13, akta szkodowe nr 12. (...), zeznania świadka K. N., k. 111 – 112, zeznania świadka M. Ś. (1), k. 112 – 113, zeznania świadka A. P., k. 113, przesłuchanie powódki, k. 114 – 115;

Po ok. 2 godzinach od wypadku udzielono powódce pierwszej pomocy medycznej w Ambulatorium Chirurgicznym przy ulicy (...) we W.. Rozpoznano u powódki skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenie głowy. Zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego z kampilitu przez okres 3 tygodni oraz kontrolę w poradni ortopedycznej i neurologicznej.

Dowód: karta informacyjna nr 24/189, k. 14, skierowanie do pracowni rentgenodiagnostyki, k. 15, przesłuchanie powódki, k. 115;

W wyniku wypadku powódka odczuwała silne bóle w odcinku szyjnym kręgosłupa, ból głowy oraz pleców i klatki piersiowej, jak również ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego. Nosila kołnierz ortopedyczny przez 3 tygodnie, na zwolnieniu lekarskim powódka przebywała od 12 do 24 sierpnia 2012 r. oraz od 21 września 2012 r. do 15 października 2012 r. Powódka miała trudności z długotrwałym stanem oraz przenoszeniem cięższych paczek w ramach wykonywanych czynności zawodowych – powódka pracowała jako ekspedientka, dlatego też zmuszona była zrezygnować z tego zajęcia.

Dowód: zwolnienia lekarskie, k. 18 – 19, przesłuchanie powódki, k. 115, przesłuchanie powódki, k. 114 – 115;

Powódka odbywała konsultacje u lekarza ortopedy – traumatologa, w prywatnym gabinecie neurologicznym oraz u psychologa. Za wizyty w prywatnych gabinetach lekarskich: neurologa, ortopedy i psychologa powódka uiściła

łącznie kwotą 670 zł. Powódka uczęszczała również na zabiegi rehabilitacyjne w postaci krioterapii, magnetoterapii i laseroterapii. Łączny koszt zabiegów rehabilitacyjnych wyniósł 750 zł.

Dowód: zaświadczenie z dnia 02.08.2012 r., k. 16, zaświadczenie z dnia 20.09.2012 r., k. 17, karta konsultacji neurologicznej z dnia 18.10.2012 r., k. 20, karta konsultacji neurologicznej z dnia 31.07.2012 r., k. 21, rachunek nr (...), k. 22, rachunek nr (...), k. 23, rachunek nr (...), k. 23, rachunek nr (...), k. 24, rachunek nr (...), k. 24, rachunek nr (...), k. 25, rachunek nr (...), k. 26, rachunek nr (...), k. 27;

Pismem z dnia 30 lipca 2012 r. powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej. W odpowiedzi na pismo, z dnia 26 listopada 2012 r., strona pozwana poinformowała powódkę, że brak jest podstaw do przyjęcia przez nią odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 7 lipca 2012 r., a tym samym do wypłaty świadczenia na rzecz powódki.

Dowód: pismo z dnia 30.07.2012 r., k. 28- 30, pismo z dnia 13.08.2012 r., k. 31, korespondencja e-mail z dnia 04.10.2012 r., k. 32, pismo z dnia 08.10.2012 r., k. 33, korespondencja email z dnia 19.10.2012 r., k. 34, pismo z dnia 22.10.2012 r., k. 36 – 27, pismo z dnia 07.11.2012 r., k. 38, pismo z dnia 26.11.2012 r., k. 39,

Na skutek wypadku z dnia 7 lipca 2012 r. powódka doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. Nie było powikłań w leczeniu. U powódki wystąpił objawowy zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa szyjnego, ograniczenie ruchomości kręgosłupa wraz ze wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych szyjnych, dodatni objaw szczytowy oraz korzeniowe zaburzenia czucia w zakresie lewej kończyny górnej. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki w wyniku wypadku biegły z zakresu ortopedii i traumatologii określił na 2 %, biegła z zakresu neurologii na 5 %. Powódka cierpi również na zaburzenia adaptacyjne o podłożu stresu pourazowego, powstałe na skutek przeżywania przykrych konsekwencji kolizji drogowej, wyrażające się w objawach subiektywnie przeżywanego napięcia, niepokoju, związanych ze zmianą okoliczności życia i planowania przyszłości oraz utrwalonych reakcji lękowych, unikania sytuacji traumatycznych w postaci niemożności prowadzenia samochodu oraz nieustannie przeżywanego dyskomfortu bólowego, uniemożliwiającego samodzielne radzenie sobie z sytuacją.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, k. 174 – 174,

opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii J. W., k. 207 – 212, opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii A. J., k. 220 – 226;

Przed wypadkiem powódka była bardzo aktywna fizycznie, studiowała na Akademii Wychowania Fizycznego, uprawiała judo, bieganie, pływanie i regularnie grywała w tenisa. Po wypadku powódka całkowicie zaprzestała udziału w zajęciach sztuk walki, zmuszona była także zrezygnować z gry w tenisa, i w poważnym stopniu ograniczyła bieganie oraz wyjścia na basen, z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe. Powódka zrezygnowała także z pracy zarobkowej w charakterze ekspedientki z uwagi na niemożność fizycznego podłożenia całodziennemu staniu w sklepie oraz noszeniu kartonów z towarem. Obecnie u powódki utrzymuje się ból kręgosłupa szyjnego, pleców i klatki piersiowej, zaburzenia czucia kończyny górnej lewej, a także występuje ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego i wzmożenie napięcia mięśni przykręgosłupowych, powódka poddaje się dalszej rehabilitacji.

Dowód: - zeznania świadka K. N., k. 111 – 112, opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii J. W., k. 207 – 212, opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii A. J., k. 220 – 226.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na przedłożonych przez strony dokumentach, a w szczególności karcie leczenia ambulatoryjnego, fakturach VAT, rachunkach oraz pismach stron, których wiarygodność nie była kwestionowana. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął również zeznania świadków K. N., M. Ś. (2), A. P. oraz przesłuchanie powódki, gdyż były spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały oraz znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sporządzone w rozpatrywanej sprawie opinie biegłych A. D., S. G., J. W. i A. J. Sąd uznał za rzetelne, stanowcze, konsekwentne, logiczne oraz profesjonalne. Biegli w sposób szczegółowy i zrozumiały określili podstawy sporządzenia opinii, a wyciągnięte wnioski zostały należycie umotywowane. Biegli, z zakresu, ortopedii – traumatologii, neurologii oraz psychologii, przed wydaniem opinii przeprowadzili również badania

powódki, biegły z zakresu wypadków drogowych, techniki motoryzacyjnej oraz analiz wypadków w użytkowaniu maszyn przed wydaniem opinii przeprowadził badania własne w miejscu kolizji drogowej. Wnioski wyciągnięte przez każdego z biegłych są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Ewentualne wątpliwości i zarzuty zostały natomiast wyjaśnione w pisemnej opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu omawiane opinie mogły stanowić podstawę do oceny odpowiedzialności strony pozwanej za zdarzenie drogowe oraz do oceny doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka, po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, domagała się od strony pozwanej - jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, będącego sprawcą wypadku komunikacyjnego - zapłaty zadośćuczynienia za szkody powstałe w związku z wypadkiem z dnia 7 lipca 2012 r. w wysokości 15.420 zł oraz zwrotu kosztów rehabilitacji i leczenia w kwocie 1.420 zł.

W myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepisy o naprawieniu szkody na osobie mają zastosowanie w przypadku, gdy odpowiedzialność odszkodowawcza opiera się na podstawie deliktowej, a zatem gdy szkoda została wyrządzona czynem niedozwolonym.

Art. 822 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Podobną regulację zawiera przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (art. 14 ust. 2 powołanej wyżej ustawy).

Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa zakwestionowała okoliczności zdarzenia jak również wysokość zadośćuczynienia oraz zasadność żądania zwrotu kosztów rehabilitacji i leczenia. W szczególności zarzuciła pozwana, że zakres uszkodzeń pojazdu poszkodowanego, którego pasażerką była powódka, nie koreluje z uszkodzeniami pojazdu wskazanego jako pojazd sprawcy, a co za tym idzie, obrażenia ciała jakich doznała powódka, nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody.

Powyższe zarzuty okazały się jednak chybione. Przebieg zdarzenia i jego skutki, ustalone zostały bowiem nie tylko w oparciu o zeznania świadków i powódki, ale również – na żądanie pozwanej – przeprowadzony został dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność przyczyn i przebiegu kolizji oraz tego, czy uszkodzenia samochodu i kolizja mogły powstać w okolicznościach opisywanych przez powódkę. Ze złożonej do sprawy opinii

wynika natomiast, że uszkodzenia samochodu O. (...) i A. (...) mogły powstać w okolicznościach podanych przez powódkę i współuczestników zdarzenia, słuchanych w sprawie w charakterze świadków. Wobec jednoznaczności i stanowczości wyrażonych w opinii biegłego wniosków, jak również w zasadniczych kwestiach spójności wniosków opinii z opisem zdarzenia, podanym przez powódkę i świadków, Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków samochodowych. Odmiennej decyzji nie mogły przy tym uzasadniać pewne odmienności pomiędzy wnioskami biegłego a zeznaniami stron i świadków, dotyczące dokładnego modelu zdarzenia, będące wynikiem upływu czasu od wypadku oraz jego dynamiką.

Zasadna okazała się również wysokość żadanego zadośćuczynienia oraz kosztów leczenia i rehabilitacji. Zadośćuczynienie ma naprawić krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała w postaci np. zespечения, niemożności uprawiania działalności naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają kryteriów, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zgodnie jednak z utrwalonym orzecznictwem sądowym, określając wysokość zadośćuczynienia, Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków czynu, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, artystycznej, utratę kontaktów towarzyskich, możliwość atrakcyjnych wyjazdów. Zadośćuczynienie ma przy tym przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Celem zadośćuczynienia pieniężnego jest przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 marca 2005r. VI ACA 945/2004, baza Lex). Ustalenie zaś „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 16 kwietnia 2002r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Na podstawie opinii powołanych w sprawie biegłych sądowych Sąd ustalił, że w wyniku wypadku z dnia 7 lipca 2012 r. powódka doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego, nie było powikłań w leczeniu, lecz wystąpił objawowy zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa szyjnego, ograniczenie ruchomości kręgosłupa wraz ze wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych szyjnych, dodatni objaw szczytowy oraz korzeniowe zaburzenia czucia w zakresie lewej kończyny górnej. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki w wyniku wypadku biegły z zakresu ortopedii i traumatologii określił na 2 %, zaś biegła z zakresu neurologii na 5 %. Dodatkowo biegły psycholog ocenił, że powódka cierpi również na zaburzenia adaptacyjne o podłożu stresu pourazowego, powstałe na skutek przeżywania przykrych konsekwencji kolizji drogowej, wyrażające się w objawach subiektywnie przeżywanego napięcia, niepokoju, związanych ze zmianą okoliczności życia i planowania przyszłości oraz utrwalonych reakcji lękowych, unikania sytuacji traumatycznych w postaci niemożności prowadzenia samochodu oraz nieustannie przeżywanego dyskomfortu bólowego, uniemożliwiającego samodzielne radzenie sobie z sytuacją. Nadmienić należy, że biegły psycholog określił również 5 % uszczerbku na zdrowiu, lecz w tym zakresie Sąd opinię biegłego pominął, jako wykraczającą poza zakres uprawnień biegłego z zakresu psychologii.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę nie tylko trwały uszczerbek na zdrowiu i wyżej przytoczone, postawione przez biegłych, badających powódkę, wnioski, ale również cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznała powódka w związku z wypadkiem. Wpływ na rozmiar tych cierpień miały niewątpliwie okoliczności takiej jak: konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego przez trzy tygodnie, pobyt na zwolnieniu lekarskim, trudności z wykonywaniem obowiązków zawodowych, skutkujące rezygnacją z wykonywanej pracy zarobkowej oraz bardzo istotne ograniczenie aktywności fizycznej. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, przed wypadkiem powódka była bardzo aktywna fizycznie, studiowała na Akademii Wychowania Fizycznego, uprawiała judo, bieganie, pływanie i regularnie grywała w tenisa. Po wypadku zaś powódka całkowicie zaprzestała udziału w zajęciach sztuk walki, zmuszona była także zrezygnować z gry w tenisa, i w poważnym stopniu ograniczyła bieganie oraz wyjścia na basen, z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe.

Wobec powyższego Sąd ocenił, że żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia w wysokości 14.000 zł nie jest wygórowana.

Zasadne okazało się również żądanie powódki w zakresie zasądzenia kosztów leczenia i rehabilitacji w łącznej kwocie 1.420 zł. Powódka wykazała bowiem stosownymi dokumentami, że za wizyty w prywatnych gabinetach lekarskich: neurologa, ortopedy i psychologa uiściła łącznie kwotę 670 zł oraz, że uczęszczała na zabiegi rehabilitacyjne w postaci krioterapii, magnetoterapii i laseroterapii, których łączny koszt wyniósł 750 zł.

W myśl art. 481 § 1 i 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powódka domagał się zasądzenia odsetek zarówno w odniesieniu do pierwotnego żądania tj. kwoty 11.420, jak również żądania ostatecznego w wysokości 15.420 od dnia 14 września 2012 r. do dnia zapłaty. W ocenie Sądu, wobec przyjęcia przez pozwaną zgłoszenia w dniu 13 sierpnia 2012 r., również żądanie odsetkowe powódki zasługiwało w całości na uwzględnienie. Kwota zadośćuczynienia możliwa była do ustalenia już w momencie prowadzenia postępowania likwidacyjnego. Pozwana jest bowiem profesjonalistką i powinna była prawidłowo ocenić wysokość adekwatnej do przebytych przez powódkę cierpień kwoty zadośćuczynienia. Jednocześnie uwag tych nie można było odnieść do samej powódki, która mogła nie mieć rozeznania w wysokościach kwot należnych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

O kosztach procesu w pkt. II orzeczono na podstawie art. 98 kpc, biorąc pod uwagę, że powództwo zostało uwzględnione w całości. Na koszty poniesione przez powódkę składały się: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika 2.400 zł, ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) i w zw. z art. 98 kpc, Sąd nakazał powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków) kwotę 2.035,81 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.